

Denne aften

af

Pia Leth Jensen

Hun gik ud i køkkenet og tændte for el-kedlen. Et krus te ville gøre godt inden sengetid. Hun tog den med ind i stuen og satte sig i den gode stol. Den var i og for sig ikke noget særligt, men hun kunne huske dengang, hun købte den. Hun boede på et lille værelse, lige flyttet langt væk fra alting og uden ret mange penge, men hun ville sidde godt, når hun skulle se tv, og det skulle hun denne sommer. Der kom OL.

Tænk engang, at købe en stol på grund af sport i tv, man skulle tro, hun var en mand. Nu så hun ikke tv så meget mere, hvorfor skulle hun? Hun havde ikke brug for at blive underholdt, og nyhederne bestod mest af krig, katastrofer og politikere, der fik et helt forkvaklet syn på livet, efter de var blevet valgt. Nu sad hun bare og drak sin te.

Hun tænkte lidt på børnene. Hun savnede dem ikke. De havde deres liv med parforhold, børn, job, hus og hjem. De havde deres liv med skænderier, skilsmisser, stressende dagligdag og sorg over enten at forsømme deres børn eller over ikke at have fået nogen.

Sådan var livet – sådan skulle det nok være – sådan havde det også været for hende, og nu sad hun her.

Hvis hun havde været kendt, kunne hun have skrevet en bog om sit liv og sine livserfaringer, og alle ville synes, hun var klog, livsglad og indsigtfuld, for alle de dårlige ting, hun havde oplevet, ville hun kunne vende og dreje, så alle læserne kunne lære og forstå, at også af de negative ting i livet blev man stærkere og klogere. Ja, ja ... men hun var ikke kendt, og hun havde aldrig forstået, hvorfor det hele ind i mellem skulle være så svært, hvad var ideen med det?

Da hun var i 30'erne, havde hun tænkt meget over det. Den dybere mening med livet, og hver gang, der skete noget møg, havde hun en klar forventning om, at der var en grund til det, at der ventede noget bedre lige om lidt, men det gjorde der aldrig. Det kunne stadigvæk godt være, der var en grund til, at tingene skete, som de gjorde, men gradvist holdt hun op med at tænke på det og blev enig med sig selv om, at hvis det var meningen, hun skulle blive klar over det, så var det nok, når livet var ved at slutte.

Det krattede på vinduet, og hun rejste sig og lukkede Mr. Trunte ind. Den var en dag hoppet ind ad hendes vindue, og selv om hun havde prøvet at finde dens rigtige hjem, ja, så viste det sig, at det åbenbart var hos hende.

Frank havde rystet på hovedet. ”Hvad vil du dog med den? Smid den dog ud eller få den aflivet, jeg vil gerne

betale. Det er jo ikke til at tage på ferie eller sådan noget, når man har kæledyr”.

”Jamen, jeg kan ikke finde dens hjem, og man kan da ikke bare aflive den”, prøvede hun at argumentere, men han var ligeglad. Han blev så irriteret, når hun ikke *lyttede til fornuft*, ligesom den gang hun købte huset. ”Det er jo noget gammelt møg, tænk på alle de reparationer der skal laves. Jeg synes ærlig talt ikke, du tænker dig om, du har jo ikke forstand på det, og jeg gider i hvert fald ikke”.

”Jamen, huset har jo stået i mange år uden at falde sammen, og jeg kan jo bare lave lidt ad gangen. Det er sådan et hyggeligt hus.” *Hyggeligt*, hun havde fortrudt ordet med det samme. Ikke fordi hun ikke mente det, men fordi det var så ”kvindeligt”, og det ville kunne bruges imod hende. Og det blev det.

Hun trak lidt på smilebåndet, mens Mr. Trunte prøvede at finde sig til rette på skødet af hende. Han havde sine problemer, enten var hun for lille, eller han var for stor. Til sidst affandt han sig med, at en stor del af bagpartiet hang udenfor, og når han var ved at tippe ned, hægtede han sig fast i lænestolen med sine kløer.

Han var en god kat og trofast. Efter han havde valgt at bo hos hende, var han aldrig taget på udflugt, og hvis hun skulle have ham med på ferie, så affandt han sig også med det og fandt sig godt til rette det nye sted. Han skulle bare have mad og vand og så nusses lidt en gang i mellem, så fandt han selv et godt sted at sove.

Det samme kunne man sige om Frank. Mad, drikke og lidt nusseri, så fandt han sig også et sted at sove, men

til forskel fra Mr. Trunte, så blev han ikke under samme tag som hende.

"Hvor har du været?" Hun kunne huske, hvor urolig hun havde været den første gang. Hun troede, der var sket noget. Frank havde bare rystet på hovedet. "Hvor tror du? Et sted uden kat".

"Nej, nu må du holde op. Vi var enige om at tage på ferie sammen her i sommerhuset, og vi valgte det både på grund af beliggenhed og pris, og FORDI husdyr var tilladt!" Hun havde råbt. Hun var slet ikke klar over, hun havde temperament, indtil hun mødte Frank.

"Han går jo bare og passer sig selv. Hva' fanden har du imod ham? Han gør jo ikke noget". Hun var grædefærdig, men ikke fordi hun egentlig var ked af det, hun blev bare så afmægtig, når noget så latterligt blev brugt som argument for at te sig åndssvagt. Altså ikke, at Mr. Trunte var latterlig, men at bruge ham som undskyldning var.

Hun tog en stor slurk af teen. Puh ... den var blevet kold. Hun puffede katten ned, rejste sig og gik ud i det lyseblå køkken og satte nyt vand over. Hun elskede det køkken. Dengang hun købte huset, var væggene hvide og skabene lysebrune. Nu var væggene blå og skabene hvide. Hun havde selv vasket af og malet. Syet nye gardiner i flot mørkeblåt stof. Hendes gamle køkkenstole var også blevet malet hvide. Det blev rigtigt fint.

Selv Frank syntes, det var ok, efter det var blevet færdigt. Han havde ellers sagt, at så kunne de aldrig invitere gæster, hvis hun selv ville gå og klatmale. "Du kan lige så godt få det gjort ordentligt fra starten af. Du

tror, at bare fordi de kan det i Gør det selv programmer på tv, så kan du også. Tag og vågn op, inden det bliver for pinligt!”

Dér var hun ikke blevet hidsig, bare såret. Hun overvejede, om det var hende, der var dum, fordi hun igen igen kastede sig ud i et nyt projekt, men nej! Det var hendes hus, og hun kunne indrette det, som hun ville, og hvis andre syntes, det var pinligt, så var det deres problem, basta. Men hele tiden, mens arbejdet stod på, kørte der en lille bøn inden i hovedet. ”Bare det bliver pænt, bare det bliver godt nok, bare folk ikke synes, jeg er til grin eller endnu værre: Underlig”.

Teen var færdig, og hun gik ind i stuen igen. Henne ved vinduet kiggede hun ud i haven. Græsset, der stod højt med mælkebøtter i, køkkenhaven, som hun netop havde gravet igennem og gjort klar til såning. Der var også rosenbedet længst nede i haven, det plejede hun ekstra omhyggeligt. Hun gik egentlig ikke så meget op i, om der var ukrudt i haven, men roserne stod altid fint om sommeren. Ovre i det fjerneste hjørne af haven stod kompostbeholderen, der var fyldt godt op. Den var stor og solid og af træ. Børnene havde hjulpet med at stille den på plads for et par år siden. De syntes, det var godt, at hun havde fundet dette sted.

Deres far var død nogle år forinden. Han var en god far, men deres ægteskab havde været turbulent. Skænderier, utroskab og enkelte gange vold. Hun var tæt på at forlade ham, men hun kunne aldrig finde modet og overskuddet til det, og så blev han syg, og de valgte at blive samme den sidste tid.